

Červená Karkulka

Karkulko, tady máš košíček. Běž s ním k babičce. Už se na tebe moc těší.“
„Ježiši, mami, jsme domluvené, že k babičce půjdu zítra a dnes zůstanu u tebe.“

Karkulka, vlastním jménem Božena, už nebyla malá holka. Vdala se, žila ve městě, do své rodné vsi zavítala, aby navštívila maminku a babičku.

„Když babička se na tebe tolik těší. Čeká tě už dnes. Báječně si to spolu užijete,“ řekla matka a položila košík před vchodové dveře, aby se Karkulka zbytečně nezouvala.

„...?!“ trvala na svém Karkulka.

„Když já myslela, že to udělá radost i tobě, když já ještě nemám uklizeno ani navařeno.“

„...?!“ musela zmínit, že společný víkend na matčinu žádost již třikrát posunuly.

„Boženo, co po mně chceš?! Snažím se ti pomoci, aby ses měla líp! Já s tebou nesoutěžím. Potřebuju den pro sebe! Jsem taky jenom člověk a jsem unavená!“

„...?!“

Ono je nakonec zbytečně psát, co a proč Karkulka matce řekla. Jednak to hezky neřekla. A jednak, bez ohledu na to, co řekla, nakonec vzala košíček a šla k babičce.

Vztek Karkulku rychle přešel. Cesta lesem byla příjemná. Tedy jen do chvíle, než z křoví u cesty vyskočil vlk.